

INVO

informatieve uitgave van de divisie Vorderingen van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen

Wennen aan de EMG

Samen werken aan draagvlak EMG

Om het toenemende alcoholgebruik door automobilisten effectiever aan te kunnen pakken is vijftien jaar geleden de EMA-cursus geïntroduceerd. Het bestuursrecht bood daarmee de mogelijkheid aan deze overtreders deze cursus op te leggen. De statistieken over de afgelopen jaren hebben bewezen dat door deze maatregel – mede door de toegenomen aantallen uitgebrachte mededelingen uit het politieveld - het aantal verkeersdoden aanzienlijk kon worden teruggebracht. Aanvankelijk was de EMA natuurlijk iets geheel nieuws maar inmiddels weet iedere agent wat de EMA is en dat het een zeer effectief middel is.

Sinds oktober 2008 is er een nieuwe maatregel ingegaan om de verkeersveiligheid nog beter te dienen: de Educatieve Maatregel Gedrag en verkeer (EMG). Met behulp van die cursus wordt vooral getracht verkeersdeelnemers aan te pakken die door hun rijgedrag ongelukken – vaak met ernstige of zelfs dodelijke afloop – veroorzaken. We zijn er van overtuigd dat deze aanvulling op de EMA ook weer kan leiden tot een verdere afname van het aantal verkeersslachtoffers.

We willen daarom van deze nieuwe mogelijkheden een succes maken. Maar dat lukt natuurlijk alleen als we hier gezamenlijk de schouders onder zetten.

Het spreekt vanzelf dat deze nieuwe maatregel niet van de ene op de andere dag bij iedereen bekend zal zijn en dat er mogelijk nu en dan wat aanloopproblemen zullen ontstaan. Denkt u maar aan de inbedding in bestaande automatiseringsfaciliteiten binnen het politieveld. Mochten

Inhoud

Samen werken aan draagvlak EMG	1
Terugkoppeling mededeling	2
De fatale gevolgen van het roken van één joint	2
De gekste smoes	4
Chapeau voor regiokorps Flevoland	4

zich problemen voordoen dan zijn wij binnen de ons beschikbaar staande mogelijkheden graag bereid om u bij te staan.

Deze maatregel is niet zomaar in het leven geroepen maar wel degelijk met de intentie het aantal verkeersdoden verder terug te brengen. We moeten er gezamenlijk voor zorgen dat er – net als met de EMA en LEMA – draagvlak in de maatschappij komt voor deze nieuwe maatregel. Dat lukt alleen als de maatregel ook consequent wordt gehanteerd.

Elke bestuurder die – al of niet bewust – gevaarzettend rijgedrag vertoont (en voldoet aan de criteria voor de EMG) moet door u worden aangemeld bij het CBR.

Tenslotte merken we nog op dat deze wetgeving tot stand komt in samenwerking met het CBR én het politieveld. Dus u kunt er van op aan, dat over alle criteria zorgvuldig is nagedacht. Nu kunnen we ons voorstellen dat u vragen heeft over de 'spelregels' bij de EMG. Die horen wij graag en we trekken ook zeker de tijd uit om ze toe te lichten en de discussie aan te gaan. Wij kunnen het beleid niet leuker maken, maar er wél samen voor zorgen dat het beleid correct - en vooral consequent - wordt uitgevoerd. Dit is van groot belang want de burger heeft recht op gelijke behandeling. Pas dan komt er maatschappelijk gezien, een breder draagvlak voor deze maatregel.

Terugkoppeling mededeling

Nog steeds krijgen wij vragen vanuit de korpsen hoe het nu zit met terugkoppeling van de mededelingen. De terugkoppeling van mededelingen verloopt via vaste contactpersonen in de regio's. Zij krijgen ook iedere week de schorsingen en ongeldigverklaringen via de e-mail. De contactpersonen voor onze divisie Vorderingen in de politieregio's zijn:

Amsterdam-Amstelland,

Jack de Geus, Ad van Etten

Brabant-Noord, Ton Jonkers

Brabant Zuid-Oost,

Ger van de Schans,

Andries Ammerlaan

Drenthe, Jan Olde, Harry Fieten

Flevoland, David Groen,

Gerben Groothoff

Friesland, Piet Hartman, Arnold Terpstra

Gelderland-Midden,

Jos Silvertand, Vincent Bleeker

Gelderland-Zuid,

René van Westerop

Gooi- en Vechtstreek,

Ko van Brakel

Groningen, Hendrik Vedelaar

Haaglanden,

Rob Coobs, Bert van Haften,

Frans Polack

Hollands-Midden, Rien Fluit

IJsselland, Jelle van der Meulen

Kennemerland, Engel Schoffelmeer

KLPD, Gert Jongkind, Dick Roza,

Dick Wiese

KMAR, Rick Wessels, Wesley Jonker

Limburg-Noord, Don van der Stoep

Limburg-Zuid, Gerard Leenders

Midden- en West Brabant,

Mario van Hilst, Theo van Boxtel

Noord- en Oost Gelderland,

Hans Tornij

Noord-Holland-Noord,

Richard Dieken

Rotterdam-Rijnmond, Rita de Jong

Twente, Johan Winterman

Utrecht, Jaap Arends

Zaanstreek-Waterland,

Roel Mooibroek

Zeeland, Louis Walhout

Zuid-Holland-Zuid,

Aert van Wijngaarden, Theo de Bruin

De fatale gevolgen van het

Juist met de feestdagen realiseren wij ons dat het niet voor iedereen fijne dagen zijn. Voor sommige gezinnen is het verdriet zo groot dat er geen ruimte is om te genieten van de feestdagen. Het is juist dit verdriet dat we willen voorkomen.

Daarom werken het Ministerie van Verkeer & Waterstaat, CBR en politie intensief samen om zoveel mogelijk slachtoffers in het verkeer te voorkomen. Lees het interview met vader Eddy Kuiper.

Jaarlijks komen er zo'n 800 Nederlanders om in het verkeer. In 2005 was Eveline Kuiper uit Apeldoorn één van hen. Eddy Kuiper kan het na al die jaren vertellen zonder dat de tranen omhoog komen. Maar de pijn is hoorbaar als hij vertelt over zijn dochter en wat haar overkwam.

Het ongeval

Eveline wilde op een zaterdag met haar ex-vriend en vriendin Kerstin naar Vaassen rijden om een bodywarmer te kopen. Kuiper: 'Ik bood nog aan haar weg te brengen. Omdat ik wist dat haar ex-vriend, die zou rijden, nogal een roekeloos type is. Maar dat sloeg ze af. Niet nodig.' Eveline zei 'Tot straks pap' en vertrok. Kuiper liep even later naar het winkelcentrum om boodschappen te halen. Een uurtje later rinkelde zijn mobiele telefoon. Het was zijn vrouw. Helemaal overstuur. 'Ik moest meteen naar huis komen, want er was iets ergs gebeurd met Eveline. Ik schrok. Dacht aan een gebroken been. Maar toen werd het stil aan de andere kant

van de lijn. Ik kreeg een politie-agente aan de lijn. Die zei: "Eveline heeft een verkeersongeval gehad. En ze leeft niet meer..." 'Toen ik dat hoorde zakte alles onder me weg. Toen heb ik heel hard geschreeuwd, midden op straat: "Nee! Mijn allerliefste dochter is dood!" Wel drie keer. Ik ben nog een stukje verder gelopen en toen in elkaar gezakt op de stoep. Ik weet niet wat er met mijn boodschappen is gebeurd.

Even later kwam er een politie-agent om me thuis te brengen. Ik vroeg: 'Is het echt waar?' Maar die was alleen gestuurd om me op te halen. Die wist het niet. Eenmaal thuis zag ik dat het waar was. Mijn vrouw wist het al eerder. Zij had de politie naar onze voordeur zien lopen met Eveline's tasje.

Op dat moment wilde ik maar één ding: bij Eveline zijn. In een roes gingen we naar het ziekenhuis om haar te identificeren. Daar lag ze op zo'n roestvrijstalen tafel. Ze was helemaal wit en steenkoud. Maar toch wilden we haar thuis hebben in de dagen voor de crematie. We hebben een bed in de huiskamer gezet en 24 uur per dag was er iemand bij haar. Dat was heel mooi. Toen werd ze in de loop van de week gecremeerd.

Het onderzoek

De omstandigheden waaronder het ongeval heeft plaatsgevonden zijn later aan het licht gekomen. De ex-vriend –twee maanden eerder geslaagd voor zijn rijexamen– was plotseling in een stevige hoosbui

roken van één joint...

terecht gekomen. De bestuurder zag niets meer en reed met tachtig kilometer per uur in een flauwe bocht rechtdoor tegen een boom. Eveline brak haar nek en was op slag dood. Haar vriendin Kerstin werd in foetushouding op de achterbank gevonden. Ze bleek hersendood en werd met de traumahelikopter afgevoerd. In het ziekenhuis werd duidelijk dat de artsen niets meer voor haar konden doen. De bestuurder had flink letsel aan zijn knieschijf, maar was verder ongedeerd.

Tot zover was het een ongeluk. Iets dat nu eenmaal kan gebeuren. Maar een paar dagen later veranderde alles. We hadden gevraagd of de politie die op de ongevallocatie ter plekke was, wilde langskomen om meer te vertellen over de omstandigheden waaronder het ongeval had plaatsgevonden. De agent kwam langs en vertelde over de hoosbui en de flauwe bocht.

Toen hij wegging, wilde hij nog wat zeggen. Hij had het er duidelijk moeilijk mee: "Ik moet je nog wat vertellen. Er zijn een wietzakje en een paar XTC-pillen in de auto gevonden." Op dat moment stortte mijn wereld nog een keer in. Dan was het dus allemaal niet nodig geweest, was het enige wat ik toen kon denken.'

Vergeving

In de maanden daarna deed Kuiper twee dingen: hij kroop in de computer om alles uit te vinden over 'dood door schuld', verkeersongevallen, drugs en de juridische procedures in dit soort zaken. En als ik daar niet mee bezig was, dan deed ik niks. Werken ging niet in de eerste drie maanden. Ik was stuk. Niks was interessant. Als ik uit bed kwam, haalde ik een glas water en ging uren op de bank zitten. Ook in de rest van het gezin heerste grote verslagenheid. Later ben ik gaan fietsen door de bossen. Dan ging ik soms heel hard schreeuwen en schelden. Tot ik iemand zag. Want dat fatsoen kon ik schijnbaar nog opbrengen.'

Wat Eddy niet kon opbrengen was vergevingsgezindheid voor de bestuurder. 'Die had na het ongeluk niet één keer contact gezocht met ons. En de bestuurder kwam ook nog eens met tegenstrijdige verkla-

ringen. Ook had hij tegen de politie gezegd dat hij nooit drugs had gebruikt en dat hij niet wist hoe die XTC-pillen in zijn auto kwamen. Terwijl de resultaten van het bloedonderzoek –die pas na vier maanden kwamen– duidelijk uitwezen dat hij cannabissporen in zijn bloed had. Een hoeveelheid die gelijk was aan acht glazen bier. In mijn onderzoek had ik gezien dat de dader in dergelijke gevallen zware gevangenisstraffen opgelegd kon krijgen. Maar het liep heel anders.

De rechtzaak

In december 2005 kwam de zaak voor bij de rechtbank in Zutphen. Kuiper: 'Ik had bewust gevraagd of de parketwacht in de zaal wilde gaan staan, omdat er nogal wat vrienden en familie zouden komen, die op zijn zachtst gezegd nogal emotioneel zouden reageren of de dader wel konden aanvliegen. Dat kon ik ook wel. Maar ik heb normen en waarden die overeind blijven, ondanks alles. Ik hoopte alleen dat hij zou breken, berouw zou tonen. Maar dat kwam niet. Ook niet toen ik hem tegenkwam op straat. Ik opende mijn portemonnee, liet een foto van Eveline zien en zei: "Dit is mijn dochter. Die heb jij doodgereden." Maar hij vond dat hij er niks aan kon doen.' 'Tijdens de zitting bleek dat de regen hevig was op de dag van het ongeluk. En dat hij ondanks dat zijn ruitenwissers in de hoogste stand stonden, erg weinig kon zien. Zelfs de belijning op de weg zag hij niet meer. Toch bleef hij tachtig rijden. Hij had zijn snelheid niet aangepast. Het enige waar ik toen op kon hopen was gevangenisstraf. Zodat hij een beetje kon voelen wat wij voelden.'

'Maar het vonnis voorzag daar niet in: 1.100 euro boete en een korte rijontzegging. Iedereen was stomverbaasd, tot en met de dader aan toe. De Officier van Justitie ging in hoger beroep. Daaruit kwam na drie zware zittingen een taakstraf van 240 uur een rijontzegging van 28 maanden, waarvan acht maanden voorwaardelijk. Maar daarmee was het nog niet afgelopen.'

De nasleep

Al een paar maanden na de uitspraak van het Gerechtshof werd de jongen gesigna-

Eddy Kuiper: 'Een paar dagen na het ongeval veranderde alles.'

leerd op een snorfiets: dat mocht niet volgens het vonnis. Kuiper: 'Ik heb meteen de politie gebeld. Maar die zei dat ze hem op heterdaad moesten betrappen om hem aan te kunnen pakken. Later hebben wij en diverse andere mensen hem meerdere malen zien rijden tijdens de rijontzegging, ook in zijn auto. En elke keer waren we daar stuk van. 'Dood door schuld' moet je toch niet zomaar kunnen negeren. Maar de politie kan niet de hele dag achter zo iemand aan. Daar is geen tijd voor.'

Sindsdien heeft Eddy er zijn missie van gemaakt om bepaalde zaken onder de aandacht te brengen die te maken hebben met de nasleep voor de nabestaanden na een dodelijk verkeersongeval. Zo deed hij mee aan het televisieprogramma Fataal van de EO.

Kuiper: 'Uiteindelijk is de overtredende bestuurder begin dit jaar betrapt door de politie, vlak voor zijn rijontzegging verliet. In de laatste week van september kwam de zaak voor. Met grote kans op een nieuwe rijontzegging.'

Maar ook daarmee is het verhaal niet voorbij voor Eddy Kuiper, zijn vrouw en hun twee zoons. En het zal ook nooit voorbij zijn. Want Eveline komt nooit meer terug.

De gekste smoes

Het is weer bijna kerstmis. Tijd van kerstbomen, lichtjes, lekkere kerstkransjes –die altijd na een dag alweer uit de boom verdwenen zijn– en, laten we eerlijk zijn, wat vaker een likeurtje en een wijntje bij al dat overvloedige eten. Angstig voor het strenge stramien van lijnen dat we ons elk jaar op 1 januari opleggen eten en drinken we alsof het ons laatste avondmaal is. En dat gedurende een paar weken. Ik voorspel dat Sonja Bakker weer een hoop boeken zal verkopen in het nieuwe jaar.

Zoals jullie bij de vele alcoholcontroles zullen merken, vinden een hoop bestuurders dat een paar glaasjes moet kunnen. Dat dit bij de een inderdaad een paar glaasjes is en bij de ander een kratje bier zal niemand beter dan de politie-agent kunnen beamen. Het grappige is –en dat weet ik uit ervaring– dat maar weinig van de alcomobilisten ook de consequenties aanvaarden van hun gedrag. Don't drink and drive. En als je het wel doet ben je dom. Maar daar heeft de stug doordrinkende Nederlander geen boodschap aan. Altijd is er wel een 'goed' excuus om beschonken achter het stuur te gaan zitten.

Zoals ik al schreef, ook wij kennen de smoezen die worden opgelepeld als zijnde een glaasje advocaat. Want eigenlijk zou de

vrouw van de bestuurder gaan rijden, maar zij is onverwacht onwel geworden en kan niet meer rijden. Dus heeft de goedzak het stuur overgenomen. Wat had hij dan moeten doen? Of de bestuurder is helemaal niet van plan te gaan rijden, maar wil alleen zijn auto ergens anders parkeren en die vijf meter kan toch geen reden voor een boete zijn. Toch?

Wat meer creatieve zielen weten te vertellen dat ze niet dronken zijn van de borreltjes maar van de vele rumbonen. Of opa is onverwacht opgenomen in het ziekenhuis en daar zijn ze nu naar op weg. Begrijpelijk. Toch? Ook medicijnen worden vaak in de strijd gegooid als zijnde de boosdoener van het promillage in het bloed. En wat nog het meest opvalt aan deze beschonken

bestuurders; het is voor hen allemaal de aller-allererste keer. Toevallig. Toch? Bijna allemaal zijn ze van mening dat alcohol en verkeer niet samengaan en dat ze zich ook nooit schuldig zullen maken aan het rijden met alcohol op. Met uitzondering van deze keer want...

Ik kan me voorstellen dat het moeilijk is om niet blasé te worden van al deze excuses die niet meer zijn dan flauwe smoezen. Want als je gedronken hebt en er gebeurt iets onverwachts, kun je ook een taxi pakken.

Ongetwijfeld wordt de politie –zeker tijdens de feestdagen– geconfronteerd met de meest uiteenlopende smoesjes. Daarom hebben wij bedacht dat het leuk is om een prijsvraag te houden voor de politie.

Mail ons (monique.pellekoorn@cbr.nl) de gekste, grappigste of onwaarschijnlijkste smoes die je bent tegengekomen bij een aanhouding.

De winnaar krijgt een taart en de allerleukste inzendingen plaatsen we in de volgende INVO.

Chapeau voor regiokorps Flevoland

Vorderingen heeft 10 november een presentatie gegeven bij politie Flevoland en als klapstuk de eervolle onderscheiding "Le chapeau" uitgereikt aan het team dat de mededelingen 130 uitbrengt. Flevoland heeft net als Amsterdam-Amstelland gekozen voor een specialistenteam dat belast is met het uitbrengen van de mededelingen. En dat loont, de kwaliteit van de mededelingen van Flevoland is goed. Daarmee plaatst Flevoland zich al jaren in de top drie van kwalitatief beste mededelingen. Dit is ook de ervaring van ons team herbeoordeling, slechts 4 keer kwamen zij in actie om aanvullende informatie op te vragen bij Flevoland en dat is te verwaarlozen.

Sinds maart 2009 is Team herbeoordeling in het leven geroepen en werd er 385 keer geconstateerd dat de mededeling zo onvoldoende was om in behandeling te nemen. Dit navragen door Team Herbeoordeling om extra informatie heeft inmiddels geleid tot 315 zaken die alsnog in behandeling konden worden genomen. In de overige 70 zaken is helaas niet gereageerd op ons verzoek om aanvullende informatie. Ook wordt er nog vaak getwijfeld of het CBR deze informatie wel mag worden verstrekt. Het antwoord is ja, dat mag. Dit is vastgelegd in het besluit politiegegevens. Artikel 4:2. Verstreking politiegegevens artikelen 8 en 13, eerste lid (artikel 18, eerste lid).

Colofon

INVO is een informatieve uitgave van de divisie Vorderingen van het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen. *Versijning:* 4 keer per jaar
Opplage: 2.500 stuks *Redactie:* Monique Pellekoorn, communicatieadviseur Karen Tak, beleidsmedewerker Anneke Oudenaarden, team Medisch
Debby van den Bergh, secretaresse *Telefoon:* (070) 413 02 17 *E-mail:* monique.pellekoorn@cbr.nl